

Revtepeno
Poprijeta Devica Marija

Zmozsna
Gospa Vogrszka

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

REDI GA:

Klekl Jozsaf, Plebanos Pri Szv. Szebestjani.

Vszebina.

1. Szresen: Nevtepeno Poprijéta Devica Marija (X)	289
2. Bassa Iván: Mála mesa	292
3. M. Obszlednjim	296
4. M. Po vodi ali po szûhom	296
5. M. Pobožnoszt vu bojni	297
6. M. Z plesza k mrtvoj materi	298
7. Szobocsánec: Pobožnoszt szv. precisiscávanja (Konec)	299
8. Szresen: Zakaj sze jaz pri Jezusi rad držsim? (X)	303
9. Szresen: Szvéto obecsánje (V—VIII)	304
10. Dober prijátel: Na szvétoj zemli. San Giovami (I.)	309
11. Marijino mesto	312
12. Glászi	317
13. Rednikov odgovor	320

**Lepo proszim vsze moje narocsnike, ki
szo sznopiesov ne plácsali, naj to dužnoszt
kem hitrej szpunijo! Leto h konci szvojemi
ide i térja poravnanje sztroskov i povrnenje
trüda od méne. Proszim lepo!**

**Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga
szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.**

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

X.

52.

Győr. Toga meszta püspek szo
vu szvojoj püspekiji vszem
plebánosom na roke dáli
eden prav lepi návuk od
preciszte Device Marije,
steroga szo na dén Nevte-
penoga Poprijetja szlobodno
goripresteli z predganice,
szvojim fárnikom. Vu tom
pasztlirszkom liszti je natenkoma razlo-
zsena zsiva vera nasih vogrszkih pred-
namcov, steri szo verni osztali Nevte-
penoj, csi szo je glih nasztanjene nove
krive vere tak, kak türszke bojne pre-
ganjale.

Pecsüh. Trétjo nedelo po vüzmi
szo sze razglászili po cerkváj pecsüske
püspekije popolni odpüsztki, steri szo
sze dobili májusa, szeptembra i oktobra.
Dva Marijiniva meszeca szta zaisztino

pripravniva bilá zato, v tréťjem, to je v szeptembri je pa tak veliki szvétek Marijin na : Málomeso i na : Ime-Marije. V pasztérszkom liszti, gde to estémo, nájdemo edno lepo molitvico na csészt Nevtepenoj Devici Mariji, stero nasim lüblénim estevcom tüdi voscsimo na znánje dati.

Glaszi sze pa etak :

N.*) Cela szí lepa Marija.

O. Cela szí lepa Marija.

N. I zacsétnoga zamázka nega vu Tebi.

O. I zacsétnoga zamázka nega vu Tebi,

N. Ti dika Jeruzalema.

O. Ti radoszt Israela.

N. Ti postenje nasega lüszta.

O. Ti zagovornica gresnikov.

N. O Marija.

O. O Marija.

N. Devica nájmodresa.

O. Matí nájcsednesá.

N. Moli sze zanász.

O. Proszi za nász pri* Goszpodi Jezusi Krisztusi.

N. Vu tvojem poprijétji, Devica, szí Nevtepena bila.

O. Moli sze za nász k Ocsi, koga Szinü szí porodila.

Molimo.

Goszpodne Bozse, ki szí po Nevtepenom Poprijétji Device tvojemí Szini vredno prebivalisce pripravó, proszimo te, dopüszti nam, ka mi tak csiszti po njénoj prosnji k tebi pridemo, kak szí njo naprejdivísi szmrt njénoga szinü od vszega zamázka csiszto obsuvao. Po onom isztom nasem Jezusi Krisztusi, szini tvojem, ki sztebom zshivé i kralüje vu jedinsztvi Düha Szvétoga Bog na vsze veke. Amen.

Ki to molitvico sz pokornim i sz pobožsnim szreom zmoli, dobi na dén ednok treh szto dnévov odpüsztek**). Ki jo pa zmoli na dén Nevtepenoga Poprijétja (dec. 8.), na Málomeso (szept. 8.), na Szvecsnico (febr. 2.), na Cepleno

*) N — naprejmolécsi ; O — odgovor.

**) Odpüsztki szo dáni v Rimi l. 1904. márciusa 23-ga. Za purgatoriumsške düse sze tüdi lehko preporocsijo.

Marijo (márc. 25.), na Velkomeso (aug. 15.), dobi popolen odpúsztek, csi sze na té dén szpove, preciszti i vu cérkvi na namen szvétoga rimszkoga ocse pobožno kaj zmoli. (Návadno sze 5 ocsanasov i 5 zdravi Marij moli).

Tak pred mesov meszto nepotrebnoga gucsa zmolite to krátko molitvico mladénci i mladenke. Vervajte mi, ka kelikokrát sz tov pobožsnov molitvicov Marijo pozdrávide, telkokrát sze v njéno csiszto Szrcé notrizapréte. Jaz pa

miszlim, ka je li bogse naj nasz Marija lübi, kak pa sto koli drügi i zato sze komikoli drügomi zameriti je csednese, kak pa njoj. Da csi glih nasi pajdásje i pajdasice, ki poleg nász sztojijo, szo v lepsem oblecsi, kak je ona bila z szvojim lüblenim szinekom, itak je tá proszto oblecsena zsenzka mati onoga Goszpoda ki nász szodo. Kak nasz zagovori pri szodbi, csi szmo vu hizsi njénoga szinü ne dobri bili, csi szmo pred Jezusom na vszo drügo miszlili szamo na njega ne. Hitro pride té szod. Szrcsen.

Málamesa.

— Szep. 8-ga. —

eszem mi je prisla na pamet pa sze ne morem zadr-
zsati, ka jo ne bi doliszpiszao. Etak sze glászi :

„Dete, zatiszni premile ocsi,
Materin lubcsek, le malo zaszpi.
Szenje naj szladke zazibajo te,
Zlatih perot naj priblizsajo sze.
Szlisaj, ka angelci tebi pojó :
Szpavaj, oj dete, le szpavaj szladkó!“

Niksa nepoznana „Ljudmila“ je piszala to peszmico, ali lepa je pa mi je zdaj na pamet prisla, kda sze vu dühi ta podám k zibeli nájlübeznivsega zszenszkoga szpola deteta, k zibeli bl. D. Marije.

Oh, kakse je moglo biti to dete ! Je sto, ki sze boji deteta ? Je sto, ki szí to premisláva, kak bi sze ga ognóti mogeo ? Ne mogocse ! Sztvar lübi szvojo krv — cslovek nemre hüsi biti od sztvári, tem menje pa krsztsenik, ki sze je od Krisztusa navcsio recsi : „Püszтите male k meni, ar taksih je kralesztvo nebeszko“. Ja, püszтите male k Njemi, povnozsajte njegovo veszelje ; znate, ka je on detco lübo i sto je zdaj cslovek, ki deteta ne bi lübo ?

Dugo, dugo je proszila szveta Ana, naj jo goszpodin Bog obdari z detetom. Tak je vervala z celim szvojim narodom, ka je bozsa kastiga, brezi deteta mreti. Pa je Bog poszlühno njeno molitev. Pa njoj je dao dete vise vsze dece. Pa je veszelje szpravo z tem ob prvím Joakimi i Ani.

Teva dva sztarca szta szebe, eden drügoga szpoznala vu tom deteti. Kelkokrat szta gledala njega mili obraz, csiszte ocsi. Kak szta je varvala, kak je noszila, kak krmila, kak sze njemi veszelila ! Kak je ozsivela sztarica Ana z nova, kda je potrebno bilo sze za dete szkrbeti, njemi potrebna szpravlati. Z kaksim veszeljom je gledala deteta odrasztek, prve zobe ; poszlühsala prve recsi, gledala prve sztopaje gingavíh nog. Kak je vcíla moliti, Bogi szlühzsi i delati — poszebno, ar je znala, da je to dete dar miloszti vnoszti Bozse za njo, csi li ne bi znala ka Bog nameni z njim. Tak je vcíla, hranila, csuvala, kak csi bi szamo njeno bilo ; ne je znam znala, ka je to

dete vszeh nasz, ne szí je miszlíla, ka de toga deteta ime za jezero i jezero let szpoznano med vszemi narodi pa nje szame ime de sze poleg toga imenűvalo, kak ime Matere bl. D. Marije.

Pobożsniħ ocsakov vera tak drżsi, da szo rojsztwo Marijino tűdi ocsacje sztaroga testamentoma zvedili vu limbusi. Pa csi je velka bila radoszt sztarisov Joakima i Ane, kem vekse je moglo biti veszelje vu szuzsnoztí zśivocsiħ pokojniħ, za stere je rojsztwo Marijino bila ta prva zorja pribliżsavajocsega odkűplenja. O, csi bi mogli, vszi bi sli to dete gledat, hranit, csuvat, naj szamo raszte vu moci, vu bogabożjanoztí. Z trepetajocsim szreom bi csakali csasz pozdravljanja angelszkoga ino rojsztwo Zveli-csitela. Ne szo mogli, nego zato szo sze veszelili — jezero, szto i szto let szo vnoğı zse presztanoli vu tom csakanji; zdaj — zdaj zse ne bode dugo trpelo — to szo vszi znali. Pa to njim je bio zrok novoga veszelja, mocnoga vűpanja. Sto sze je escse veszelűvao poleg etoga deteta? „Szűsaj, kak angelci tebi pojű!“ prűvi peszem za vszako dete — kem bole je to tak bilo pri zibeli bl. D. Marije! Vszi angelje nebeszki szo sze mogli veszeliti narodjenje Marijinomi tem bole, ar je njim zse davno nazvesztseno bilo z telom posztanenje prihodno Szina bożsega; vszi szo jo sli za to pozdravlat, kak szvojo prihodno kralico ino szo vsze mogocse prilike ziniszli, kak bi bole mogli szvojega veszelja szvedocsansztvo polozsiti.

Pa ne szamo angelje nebeszki. Radűvao sze je Bog Ocsa, kda je zgledno na zemli zśivocso szvojo najlűbez-nivso hcser, po steroj sze vzeme prekunba z cslovecsanszkoga roda, stera raztlacsi glavo kacse — Satana — stera nazaj szpravi diko Ocse po grehi vzeto ino da mir, pokoj i vűpanje vekivecsnoga blazsensztva cslovecsansz-komi rodi. Radűvao sze je Bog Sziu videvsi szvojo prihodno zemelszko mater, stera de njega noszila, rodila, gojila, szprevajala, stera de sze z njim veszelila i poszebno z njim trpela za cslovecsanszki rod ino na diko Ocse nebeszkoga. Radűvao sze je tűdi szv. Dűh Bog vidocsi zse naprej szlobodno zvolene jakosztí puno szrce, vidocsi njeno poniznoszt i csisztozt, njene recsi znajocsi, stere de pravila angeli „naj mi bode poleg recsi tvoje“,

vidocsi njeno császt vu nebi kakti csaszt kralice nebe i zemle.

Ja. Vsze sze je veszelilo pri etoj zibeli, ka je dobroga bilo pod zemlov i vise zemle, szamo dvoje, pokolenje je né melo, ne znalo veszelja : Pekel ino zemla — hűdi dűh ino cslovek.

Nevemo, jeli szo hűdi dűhovje znali eli ne, zakaj sze eto dete rodi ; miszlim, ka ne ; ar szo ne vredni bili taksega znanja Bog pa za nje nema nazvesztsavanja niksega zvűn onoga, stero de njim na szodnji den zadoszta sztrahovitno csűti ; nego csi bi znali, ne bi tam pri njih veszelja bilo, ar bi sze z tem znanjom szamo povnozsale njihove moke ino poveksala njihova dvojnoszt.

Pa ne sze je radűvao cslovek zvűn roditelov i nisteri poznancov. I teh, ki szo. sze radűvali, szo tűdi szamo takse proszto veszelje meli, kak ma vszaka postena hizsa, csi vu njoj cslovek pride na zemlo. Ne szo lűdje nikaj znali od materinsztva deteta toga pa je dobro tak bilo, ar csi bi znali, ne vem, jeli bi sze sto veszelűvao njenomi rojsztvi, ali ne. Na szmrt bi jo iszkali, kak szo iszkali i szpravili szamoga szina bozsega. Preklinjali bi ino Boga zsalili za to, ar dobrote pripravla za nje. Nevosczeni bi bili szv. Joakimi i szv. Ani, ka ravno njidva moreta to milosceso od Boga dobiti pa bi scse teva sztarca mogocsi bili zapraviti. Taksi bi bili lűdje te, ar szo taksi escse dendenesnji : Nevosczeni, szrditi, szvajo lűbecsi, ki raj szami szebe na nikoj szpravijo, naj szamo drűgi tűdi ne ima. Vido je Bog njihova szrca, za to njim je ne nazveszto rojsztva matere Szina szvojega, nego je pocsakao novi, milosztse pun, szvoj krsztsanszki narod in od toga zsele zdaj ono csaszt ino diko materi szvojoj, stero csaszt njoj njenoga rojsztnoga csasza pokolenje dati ne bi stelo.

To je szamo pitanje, jeli sze ne vkano tűdi vu tom pokolenji ? Jeli mi zdaj damo Mariji takso csaszt, kak szije ona od nasz zaszlűzsila, ali pa ne ?

Szveta maticerkev njoj dava. Szvetek je nasztavleni od inda szveta, szv. mese sze szlűzsijo, predge sze drzsijo, vecsernice i litanije sze opravljajo na celom szveti Mariji deteti na csaszt ino dűhovnicje ete cerkvi etak molijo te den : „Tvoje rojsztvo, devica Mati bozsa ! je celomi szveti veszelje naznanilo ; ar je z Tebe sztanolo szonce pravice,

Goszpon Krisztus, ki je nasz od prekunbe odvezavsi blagoszlovo ino obladavsi szmrt, nam vekivecsni zsiték szpravo.“ Vu zacsetki szvete mese pa etak moli ona iszta cerkev: „Szveta Mati! Bodi pozdravlena, stera szí nam porodila krala, ki kralúje vu nebi i na zemli na vsze vek i veke.“ Celo oszmíno szveti ino sze szpomína i hvalo dava Bogi za njegovo velko míloscsó, stere szmo talnicje vcsínjeni po zacsetki naséga odresénja. Prepoveda túdi delo na te den, kak vszaki szvetekek zato, naj szí ete celi den na szvoj veksi dúseven haszek obrnemo.

Csí pa zse szv. matricerkev tak szveti i szvetíti zapovedavle, kaj pa nebi szvetíó z njov túdi Mariji vóren krsztsanszki narod! Vu cerkev ide vsze, ka szamo more, k szpovedi, precíscsavanji vnogi, poszlúhsa szv. meso ino predgo, komi sze ne vnozsa — kím sze vnozsa, oni vúni posztaplejo okoli cerkve. Pride k vecsernici túdi pol fare, szpevlejo sze lepe peszmi na csaszt bl. D. Marije, ka je veszelo poszlúhsati — poleg toga sze na korusaj i pod njími od zaja med dverami zse pogucsí, kama mo te sli; naprej pred oltarami sze pa poglednejo i pogucsíjo robci, kde szo kúpleni i ka szo kostali, pa kda je vecsernici konec, sze vszaki pascsí hitro, ka nebi zamúdo, ar vnoge velko delo csaka: Zsetvi, mlatídbi je konec, nisterne kodiske deszetkice szí je szpravo eden pa drúgi pa ga prevecs tisesíjo — zdaj morejo vó pa po guti doli, ovacsí bí neszreca bila. Szo, ki szo je vkrali doma, tem szlajse je za nje szpravleno veszelje. Vnogi pa pá scse níkelko neduzsnoszti i bogabojaznoszti majo vszebí, to bí radi vóztepli z szebe, ka je nebi tiscsalo na szrci — tej vszi bí veszelo szpevali Mariji „Szpavaj ój dete, le szpavaj szladko!“ naj szamo ne bí zvedila njíhova míslénja, gúcsé i djanja — da pa vídi ino jo szrce bóli, ka sze na njení szvetekek vecs grehsi, kak dobroga csíní pó onih, stere ona tak prevecs lúbi.

Bassa Ivan.

Ob szlednjim.

Szvádba je bila vu ednoj vészi. Rávno szo z cérkvi sli szvatovje. Pri cerkveni dveraj sze mladozseneć nazájobrné i sze etak ogłaszi: „Dnesz szam ob-szlednjim bio v cérkvi, vecs neidem v njo.“ Po ve-szélom gosztüvanji na vecser drügoga dneva edna kocsija posztánejo pred hizsov ta dvá mladozsena, z sterih nikaj jáko szkrbno dolizdignejo i v hizso neszéjo. Kak mladozsena ovára mrtvoga mozsá, britko szkricsi i omedle.

V rüdi ga je eden kamen bujo.

Zaisztino, szpunilo sze je, ali po sztrahovitnoj poti, ka je obszlednjim bio v cérkvi.

Jeszte szodeć nad nami, ne zanemárimo pohájati njegoće szvéte hizse, v steroj njegov szin v oltárszkom szvesztvi tak lübeznivo i potrplivo csáka na nász. Ki sze Jezusa ogible, Jezus sze njega tüdi ogne. M.

Po vodi, ali po szühom.

To je meni vsze edno, naj po vodi, ali po szühom pridem vu nebésza“ pravo je Maillard redovnik z reda sz. Franciska, gda sze njemi je XII. Lud-vik Francoszki krao protio, koga je za volo nje-gove ocsividne szpáke pokarao, ka gavu vodo dá lücsiti.

Za volo táksega zroka sze razszrdívsí Essex-a grof na ednoga redovnika sze njemi proti, ka ga vu vodo Themse dá vrzsti. Redovnik njemi na to protenje odgovori: „Po vodi je pot vu nebo rávno tak krátka, kak po szühom.“

Vnogi szo sze vtopili, ali ne vu vodi nego vu vini, i to nájlepse belo vino njim je düso zacsarnilo, gda szo szí scseli telo okrepiti, i nezmerno szo je vzsivali.

Krscseniki piti poleg reda je potrebno i jákosztno delo, je naszledüvanje Jezusovoga zsvilenja, ki je réden

bio vu pili — a prek réda vzsivati pitvino je velika grehota, je ruzsno delo, stero csloveka od neime sztvári nizse posztávi, stera neima pámeti i itak szpametno pije, cslovek pa má pamet, pa itak dosztakrát neszpametno jo zapijé.

M.

Pobozsnoszt vu bojni.

slovek bi miszlo, ka v bitji, gda drügo ne csüje, kak sztelbo, jécsanje, drügo ne vidi krugle letati i krv tecsti, právim, cslovek bi miszlo, ka tam nega pobozsnosztli, ka szí tam cslovek vecs na Bogá niti nezmiszli.

Oh pa rávno naszprotno vidimo. Cse nasz szvéte recsi na morje gonijo moliti sze vcsit, csi nevemo, vu boji sze tüdi navcsimo moliti, csi na morje nemoremo idti sze vcsit.

Vu jüzsno afrikanszkoj bojni med huri i anglusi je tüdi tá pravica potrdjena, kak nam eden naznaniteo naznánje dáva :

„Vnogo katolicsanszki vojákov vszaki den zmoli szveto csiszlo, stero pod vojaskim oblacsilom na szebi noszijo. V Natáli pri ednom jako szilnom boji szo buri takso sztrahovitno sztelbo napravili, ka szo anglusje dugo vremena na zemli kücsali. Tü sze je zgodilo, ka je eden katolicsanszki voják szv. csiszlo na deszetine raztrgao, i tá vrgeo szvojim trepetajocsim prijatelom, naj v toj velikoj nevarscsini pri zmoznoj nebeszkoj kralici iscsejo pomocs.

Pri napádanji meszta Kimberley je na dén od szto kruego vecs notri zletelo. Katolicsanszki sztanovniki szo z vecsinoma male Szrca Jezusovoga skapulere na hizse szvoje pribili vüpajocsi sze vu obecsánji Jezusovoga Szrca : „Blagoszlovim one hizse, vu sterih sze mojega Szrca kep zhráni ino csaszti“ Püspek toga meszta nam poszvedocsijo, ka je med temi hizsami ni edna ne bila poskodována, a protestantszke i drügovercov hizse szo ali z cela, ali z dela na nikojvdárjene.

Eden dühovnik, ki szo dugo vremena v Mafekingi pri seregi bili, nam pisejo, ka je cslovek ne mogeo brezi genenjá glédati kak szo klécsali v tom najveksem blati i dézsi Katolicsanszki vojáki i oprávlali szvoje návadne molitvi. K bozsicsnim szvétkom jih oszemszto hodilo k szpovedi i k precsiscsávanji pod milim nébom i tam je bila túdi szvéta mesa pri ednom z plehnátih skatúo vkúp-naklajenom oltáreki.“

Drági estevec, ti mir vzsivas okoli szébe, ne ti trebe pod milim nébom v blato poklekúvati i tam moliti, tam iszkati lüblénoga Jezusa, nego más lepo cérkvico, v njoj oltár okincsani. redno szpovednico, kak szí kaj z szvetov mesov i z szvétov szpovedjov ?

M.

Z plesza k mrtvoj materi.

Petnájeszt i szedemnájeszt let sztariva brat i szesztra szta na bal sla obprvim. Jáko sze veszelita i zabávlata. Okoli polnoci pride dekla po njidva, naj domo ideta, ár mati szo njima mrlí. Mirajocso mater szta domá povrgla i plészat odísła. To sze je letosz v krajini Pfalzkoi poleg Rajne zgodilo.

Keliko mladéncov i deklin sze szteple po nedelaj i szvétkaj po pleszi — a ocsa i szírota mati pa domá od bolecsine jecsita, od gládiš sze szühsita, od nágoté vküplecséta.

Kákša bo té decé odgovornoszt pred Jezusom, ki je tak lübo szvojo mater, ka njoj je escse po szmrti szvojoi szpravo oszkrbitela : sz. Jánosa !

M.

Pobozsnoszt szv. precisiscsávanja.

Zlatovüsztni szv. János eszi gledocs eta pise: „Gda je Jezus Krisztus pri szlednjoj vecsérji szvoje vucsenike precisizto, Judás je tūdi nazocsi bio. Vszi ovi szo sze na pobozsnoszt pobūdili, gda njim je Jezus dao szvoje telo za jesztvino i szvojo krv za pitvino. Judás je pa vcsaszi po precisiscsávanji rezi vsze pobozsnoszt i zahvalnoszti za to dobrotó odisao. Judása naszledūjejo oni manjaeni krscseniki, ki po precisiscsávanji neosztānejo duzse vu cérkvi, naj bi Bogi dosztójno hválo szkázali.

Pobozsen Avila redovnik nasz vcsi, ka je po precisiscsávanji ono vremen doszta vredno i moremo szí miszliti tak, da bi z Jezusovih vüszť one recsi csūli, stere je nigda k szvojim vucsenikom zrocso: „Ne szam vszigdár z vami.“ (Mátaj. 26. 11) Zátó z njegovov nazocsnosztjov dobro moremo zsziveti, naj bi szí z Jezusom pogovárjali. Po szv. Terézii — je Goszpod tak vu nasem szrci, kak kral na szvojem tronusi csakajocsi, naj bi szvoje potrebe pred njega preszťrli, naj bi on z králeszťkov szmilenosztjov i obilnoszťjov dopuno nase prosnje. Tak da bi nasz te on szam szpítávao: „Ka scsés, naj bi ti vcsino.“ Zató je ona opominala szvojega réda szeszťre: „Oszťante z veszťljom pri vasem Zvelicsiteli i ne zamūdte ono dobro priliko, kaksa je vōra po precisiscsávanji, naj bi szí z njim pogucsávali, ár je to dūsi na velki haszek, Jezusa pa prevecs razveszťelite, csi z njim osztānete.

Za predrági dár szvojega szv. tela i krvi od nász zagvūsno tūdi kaksi dár zsele Goszpod. Kak szo nigda trijé králi od szuncsenoga szhoda zlát, kadilo i mirho darūvali málomi Jezusi: tak i po szv. precisiscsávanji mi darūjmo njemi zlát najcsiszťese lūbavi, kadilo vrele pobozsnoszt i mirho potrťoga szrcá.

Ali po precisiscsávanji ne szamo on krátķi csasz, nego celi dén moremo vu pobozsnoszt i hoditi: „Ki scsé z Krisztusom veszťlo vkūp prebivati — právi edēn szvetnik — on sze neszme z vragom loditi. To szí je zaszťlūzso Jezus, ka bi sze od njega tak hitro vkrajobrno??“ „Tak nemrete veroszťťvati z [menom edno vōro? tozsi sze on na Olivetszťkom bregi od szvojih poszťpānih vucsenikov. Vsze bole lehko zrácsa té recsi po precisiscsávanji k mlácsnim

krscsenikom: „Ni eden dén⁷ szi ne mogao meni vu lúbéznosztí i vernosztí szlúzsiti?!“

Pobožni Indiánci, kak to v misziionszkih knjigah z 1586. leta čtemo, szo na dén precisičsávanja do vecséra vu cérkvi hválođávajocsi bogámolili. Poszebno pa decsiinszko prvo precisičsávanje szo z velkov szlávnosztjov obszlúzsávali. Tak edna pobožna indiánszka mati vu Brazílii, gda je priseo dén prvoga precisičsávanja njéne hcsérke, náj obprvim jo je sznáizsno goroblekla. Prvle kak bi sze pobožnoszt szv. precisičsávanja szkoncsala, sze je domo popascsila i szvoje deklicske kámrico lepo zcsisztíla. Na sztene je z korin dičecse púslícse zdevala, dveri pa i okna z vencami oplela, na domácmem hizsnom oltári je pa szvecse vuzsgála. Po tom pa domo setúvajocsoj deklinici protiidočsa njo je k szebi obimnola i kúsnola i vu osznájzseno hizsiesko njo pelavsá eta je pravila: „Vidis, ti zdaj Goszpoda i Zvelicsítela szojega noszis vu tvojem szrci; premislávaj szi zdaj eti vu tíhoj pobožnosztí od té velke szrecse i zahváli tvojemi nebeszkomi zarocsniki to velko miloscsó, ka sze je on k tebi potrúdo, zavúpaj na njega vsze szkrbi szvojega szrcá. Zmiszli szi vecskrát na szvoje prvo precisičsávanje i bojdi vszígđár tak csiszta, kaksa szi dnesz.“ Z temi recsmi je njo odsztávila, deklicska je pa celi dén Bogi hválođávála. Szpomin toga szv. dnéva jo je vodo vu celom njenom zsvílenji ino njoj je vszígđár na pamet prineszo, ka celi dén precisičsávanja more poszebno szvojemi nebeszkomi zarocsniki poszvetíti. — Da bi szamo mi túdi naszledúvali to deklicsko vu njenoj pobožnosztí, naj vu precisičsávanji k nam pridocsega Jezusa nebi razdréšzelili z tém, ka bi sze za njim hitro znova vu gresna szvečka mislenja zalejali.

Zapomlímó szi escse recsi ligoriánszkoga szv. Alfonza: „Po precisičsávanji ne zapúszťite nigđár hválođávanje. Nega molítvi, stera bi sze Bogi bole povídla, kak po precisičsávanji oprávléna molítev Presztrimo te náse prosnje pred Krisztusa, ár szi te on z nami pogovárja: Glédaj, drága dúsa, rávno za toga volo szam priseo z nebész, naj bi tebé zevszov miloscsóv obdelo! Proszí záto, ka i kelko szamo scsés, i vsze zadobis od méne Oh kak doszta milosztí zgúbijo oni, ki sze po precisičsávanji za njo k Jezusi ne molijo.

Molitvi po precsiscsávanji.

Hválodavanje.

Oh szrečna vőra, vu steroj szam tebé oh drági Jezus k szebi vzeo! Moj szí tak, nájszladkesi Zvelicsitel, z menom szplóh jedinjeni. Nevolno moje szrcé szí poszveto za szvojo oltárszko skrinjo, vu sterom sze ti radovolno zdrzsávas. Z szv. szvojím telom szí me nahráno i z predrágov krvjov napojo! Zse zdaj zshivém, ali ne jaz na telko, kak ti zshivés vu meni szmileni Jezus! Kama szrecsnesi szam jaz zdaj, kak szami nebeszki angelje; ár je njím szamo to dopűscseno, ka bi sze naklánjali pred tvojím bozsánszkím tronusom, jaz pa nevolno sztvorjenje, tebé lehko vzsívam, vu szvoje szrcé primlem! Szeri Simeon sze veszelio, gda je tebé kak málo detece na szvoja nárocsa vzeo; pripraven je bio mreti, ár szo ocsi njegove vu tebi szpoznale Zvelicsitela szveta. Kak bole sze morem jaz veszeliti, gda szam te vu szvoje szrcé prijeco, mocno sze k tebi prijedino! Magdalena szlűzsbenica tvoja je na dén tvojega gorsztanenja gorela od onoga zselenja, ka bi tvoje nogé obimnola i kak je nje ednok z pokorními szkuzami, tak je zdaj z veszélími stela polevati, ali ti szí njoj ne dopűszto, nego szí njoj pravo: „Ne dotekni sze mené.“ Meni pa, ki szam vu lűbéznoszti do tébe tak mrzeo i mlácsen bio, sze szplóh prekdás z telom i dűsov, z bozsánsztvom i cslovecsansztvom, szplóh i celi szí moj! Csűda globoke poniznoszti, csűda velke lűbéznoszti! Kak za szlaboga sze csűtim ino szpoznam, ka bi ti to dobroto dosztojno zahválo! Kak z onih deszeterih gobavcov on eden ki sze nazáj povrno i klecsécs tebi hválo dáo, tak i jaz szí tűdi pokléknem pred tébe ino ti zahválím ono nezgovorjeno dobroto, ka szí k meni nevolnomi gresniki sztopo. Zdihávam szí z tvojov blázsenov materjov: „Zvisávaj dűsa moja Goszpodna i veszéli sze dűh moj*vu Bogi zvelicsiteli mojemi. Ár sze je zgledno na poniznoszt szlűzsbenice (dűse m je) szvoje. Velka je vcsino meni on Prezmozsen.“ Oh vi angelje i svéci nebeszki pridite na pomocs, ka bi Goszpoda mojega i Goszpoda vasega, Bogá mojega i Bogá vasega hválo ino zvisávao i mojemi plemenitomi Goszti jezerno hválo szpevao. Naj sze pridűzsi vszo zemelszko sztvorjenje k mojoj zahválnoj pesz-

mi, ki kak trijé mladénci vu gorécsoj pécsi zaszpevam:
„Hválte Goszpoda vsza sztvorjenja Goszpodnova, hválte i
zvisávajte ga na vsze veke!

Molba.

Oh Goszpod i Bog moj! kak nigda vu bethlehemszkich
jaszlicah, tak szí zďaj pocsívaó vu mojem szrci. Bár da
bi te mogeo z tak vrelov pobožnostjov z tak velkov po-
niznosztjov moliti, kak szo te vu onoj szv. noci molili:
Maria, tvoja szv. mati, szv. Jozsef tvoj hranitel i pobožni
pasztérje. Vu szvojoj nevrednoszti oszramoten szí dolipok-
léknem pred tébe i právim: Odked je to, ka sze Goszpod
moj potrúdi k meni!? Kak bi tvojimi Velicsansztvi dosz-
tojno postenjë szkázao? Vu práh sze nanizim pred tebm
Goszpod seregov! i z tvojimi odebránimi zdrůžseni szpe-
vam: „Szvét, szvét, szvét Goszpod Bog seregov! Hosanna
na viszini! Blázseni, ki pride vu iméni Goszpodnovom!“
Hvála, dika nájszvetesemi oltárszkomi szvesztvi zďaj i na
vsze veke! Amen.

Důsa Krisztusova poszvėti mené
Telo Krisztusovo razvészeli mené
Z Krisztusovoga rebra tekoca voda na csiszto operi mené.
Moka Krisztusova pokrepi mené
Oh dráži Jezus poszlůhni mené
Vu szvoje rane primi mené
Od hůdoga nepriátela obrani mené
Vu szmrtnoj vóri k szebi zazovi mené
Dopůszti mi k tebi priti vu nébo
Naj bi tebé z szvécamí na veke hválo. Amen.

Molitev szv. Ignáca, stera je od IX. Pius pápe
1854 leta z 300 dnéynimi odpůsztkami obdeljena.

(Konec).

Szobocšánec.

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim?

IX.

Zakaj szem prinjem rad?
Dopovem vszem.
Njegovo Szcze jaz
Trostatl scsem.

Vnogi je zsalijs
Szvoje vsze dni,
Vnogi zavrzsajo,
Mili sze mi.

Glejte necsisztnike!
Kelko jih jé!
Kelko prek mere je
Ino pijé!

Kelki szovrázsijo
Njeg've sziné!
Kelki oszkrunijo
Szvéte cerkvé.

Nema ne nocs ne den
Mira szirmák.
Zsálit' ga nájde sze
Vszikdár nikák.

To mené tak boli!
Nem'rem presztát',
Da nebi k njemi so
Vdnévi vecskrát.

Szrcsen.

Szveto obećanje.

V.

„Vszako njihovo rećs blagoszlovim“.

Prevećs mi szrćé pomiri to obećánje. Jezus je dáó ki nemore vkaniti. Glédajte dráge dűse, veren Bog mi právi, mi dá obećánje, ka me blagoszlovi, csi bom csasztió njegovo lűbléno Szrćé.

Vszako rećs, stero mam, dűso i telo, hizso i pole, sztarise i deco, zacsétek i dokoncsek mojega dela, moj trűd, mojo szkrb, vsze, vsze mi blagoszlovi lűbléni Jezus, cse bom rad na pomocs zezávao njegovo dobro Szrćé:

Jezusovo Szrćé je to nam, kak je bio angel Rafael mládómi Tobiasi : nájbolši prijateo.

Kak je té angel toga pobożsnoga mladénca po dobroj poti vodó, od neszrecse rećs, pobożsno ozseno, zemelszko vrednoszt, peneze poszojene nazájsspravo, oćso ozdravo, mater potrostao, tak dela Jezus z onimi dobrimi dűsami, stere njegovo Szrćé rade molijo, i ne radi zsalijo.

Blagoszlov obeća i dá csasztitelom szvojom. I ka te dá, kda blagoszlov dá? Pomocs, dobroto, prijáznoszt, potrplivoszt; z ednov rećsjov poszebnó lűbézen Jezusovoga Szrca do onih, ki je prav, isztinszko lűbijo, je blagoszlov njegov.

Isztina ka szmo vszi deca Jezusova, i on nász vsze nezgovorno lűbi, ali tiszta pa li ráj má, ki njemi od drűgih bole po voli idejo. Mati zemelszka tűdi rada má vszo szvojo deco, ali tiszto hćsér pa li ráj ma, stera njoj vsze po voli vćsini, stera jo pri vszakom deli pomága, stera njoj v betégi dvori, kak tiszto, stera njéno zapoved vecskrát prelómi, po tepesiji odide, kama postene ne hodijo.

Rávno tak dela Jezusovo Szrćé tűdi znami. Ki szmo radi poleg njega, ki sze veszelimo zsnjim v pobożsnihih lepih peszmaj, ki trpimo, sze zsalosztimo, gda ga zsaliti vidimo, vecs dobimo od njega, kak drűgi, vecs miloscse, vecs pomocsi, vékso podporo vu vszakój rećsi nasega zemelszkoga zsitka.

Ka szvet za szrecso imenűje, to Jezus za blagoszlov zové. Szrecse nega na szveti, bożsi blagoszlov je meszto nje.

Da csi li právijo lúdjé od koga, ka je szrecsen, lazsejo od njega. Ki szé po hamicsiji bogásztvo szpravo, je neszrecsen csi ga li za szrecsnoga majo, da prelomljenje 7. zapovedi v pekeo szprávi dūso, toje pa ne szreca. Komi je pa g. Bog dao dobro sztanjé, je blagoszlov, je bozsi dár i ne z cslovecsov pámetjov nájdena i szprávlena dobrota, ka szvet za szrecio má. Ne proszimo szí zato szrecse, ár

Szrece Jezusovo.

je to pri njem nepoznána recs, nego szamo blagoszlov. Dobimo ga pa, csi bomo njegovo Szrecé csasztili i vecskrat szrecsno ponavljali té lepe recsi : Jezusovo Szrecé, blagoszlovi ti mené.

Szrecsen.

VI.

„Gresniki v mojem Szrci szmilenja vretino i nezmerno morje naidejo“.

Gresniki? sto szo? Ki ráj májo vragá, kak Bogá; ráj szlúzsjio njemi, kak Jezusi. On je gresnik, ki ráj má toga náj hūsega, kak toga nájbolsega, ráj tisztoza, ki je

v greh zapelao csloveka, kak onoga, ki je mro za njega ; on je gresnik, ki ráj szpuni zselenje onoga, ki vu ogenj vekivecsen nászodi, kak onoga lüblenoga Zvelicsitela, ki nam nebésza odpira ; on je gresnik ki raj puszti v szvoje szrcé szvojega nájhüsega protivnika, kak nájlüblenesega prijátela, ki z véksim veszéljom dá szvoje szrcé preganjári na pogüblenje, kak dragomi ocsi na zvelicsanje.

Pa sze táksi lüdjé tüdi nájdejo ?

Drági cstevec, gda szi ti vu szküsávanje privolo, táksi szi posztao. Gda szi szi kupico v roke vzeo i zsnjé prek mere pio, bogao szi vragá, ki te na nerédno pilo nagibao i zavrgeo szi Jezusa, ki te na treznoszt opominao. Pri ednom kráji ti je sztao satan i vu vüho sepetao li pij escse ; pri drügom kráji te je pa te z jeszijom i z zsucsom napájani Jezus proszo : szinek doide ti, ne pij vecs i zgodilo sze je tak, kak szvéto pizsmo právi od gresnika : od Bogá szi sze v kraj obruo i pravo njemi ne bom ti szlüzso. Sziromák Jezus je mogo pobegnoti, ár z hüdim dühom nemore vküp prebivati. Pá je zgübo edno ovcsico, pá je dobo pekeo ednoga szkvarjenoga.

Pa sze ti to telkokrát pripeti, kelikokrát cslovek szmrten greh vcsini. Premiszlite szi düse kelkokrát na dén, kelkokrát vu ednoj vüri more to dobro Jezusovo Szrcé to zametávanje presztáti. Proszim vasz, je nepravicsen on, gda tákso nezahválno düso na pekeo oszodi ? Jaj nam, vredni szmo ga. Ali ne obvüpajmo. Csi szmo ga glih zavrgli, on je nász ne zavrgeo. Obecsao je szv. Margeti, gda njoj je szvoje szveto Szrcé pokázao, ka gresniki v v tom Szrci szmilenja vretino i nezmero morje nájdejo. To sze etak more razmeti.

Kak vretina vszikdár tecsé i nikdár ne preszehne, tak szmilenoszt Szrca Jezusovoga tüdi nikdár nezmenjka. Gresniki csüjete to ? Oh ne obvüpajte, i z male vere szrcem ne pravite, Bog mi ne more odpüszttiti teliko grehov znam — csi te nájvekse grehe ti más, steri szo sze na szveti zgodili, i csi szi ti szam vsze vcsino, steri szo od zacsétka szveta do zdaj vcsinjeni, itak dobis odpüscsenje cse sze k Jezusovomi Szrci obrnés, ár v tom szrci je szmilenje do tébe tak globoko, kak tisztó morje, steromi do dná ne szégnoti. V to morje szmilenja pa pri szvetoj szpovedi prides, csi z szrcá odkrijes vsze tvoje grehe i obeccas, ka je vecs ne vcsinis.

VII.

„Mlácsne dūse gorécse grátajo, gorécse dūse na vizziko popolnoszt pridejo“.

To je ob szédmim obecsao Jezus, gda sze je szvétoj Margeti szkázao. Obecsao je pa to csasztitelom szvojega bozsánszkoga Szrcá.

„Mlácsne dūse gorécse grátajo“, glaszi sze obecsánje. Moremo znati, sto je mlácsen. Kak voda, stera je niti ne vrocsa, niti ne mrzla, je mlácsna, rávno tak tisztí krs-csenik je mlácsen, ki je niti ne velki gresnik, niti ne pobozen cslovek. Tá sze mláti po szrednjoj poti, ednok eden, drūgocs drūgi greh vesini, ali szrcé ga neszme to-zsiti, ka ga je vesino; sztem odbije tozslivo dūсно veszt: ve je szamo mali greh bio. Dobro delo tūdi escse oprávi, k mesi hodi, k szpovedi ednok tūdi na leto, ali ne záto, ár je zapovedano, nego ár je to návada. Escse sze poszti gda je domá, nego ná poti na szenje sze hitro opravicsa: ne szam sze duzszen, dugo pot mam opraviti, csi glih vcsászi na szenji szamo en pokrvács, ali pa vénec lūka kūpi, ali on more tam biti. Sziromáki tūdi dá, more, da ovak bi njemi szkopácse gucsali. On szi pa na postenje vcs dá, kak na zapoved bozso szmilenoszt térjajocso.

Jáko neszrecsen sztán je to dragi csteveci. Szlepi szo tei lūdje, i szami sze szlepijo. Csi kaj dobroga vesinijo, to za velko drzsijo csi pa pregrehsijo, to pa gor ne vzemejo. Po tom pa pride hūdi dūh, ki je v tom mislenji escse potrdi, i na kūpe vcsinjene velike grehe proti opominanji dūsne veszti za mále drzsavsi brezi szrcsnoga pozsálūvanja i isztinszke pokore idejo z toga szveta, i prebūdijo sze na krili hūdoga vu pékli, ki je szlepio z málím grehom i na velkoga je zapelao.

Vu zsvilenji szv. Jánosa apostola je bio v Laodicei eden pūspek, ki je tak mlácsno zsivo. Goszpon Jezus Krisztus njemi je glasz poszlao po szvetom Jánosi, ka sze njemi jako zameri. Szveto pizmó nam tozsho Jezusovo zetimi recsmi pred nász dá: Znam, kak zsives: ka szi ne mrzeo pa ne topeo, dabi bár mrzel bio, ali topel! ali da szi mlacsen i ne mrzeo i ne topeo, zacsнем te z mojih vūszt vūpūscsati. Da ti právis: Bogat szem i v táksoj obilscsini, ka mi nikaj ne fali, pa v pamet ne vzemes

ka szi nevolnjak, nikaj ládavec, sziromák szlepi i nagi. Tanacsivam ti, vzemi od méne vu ognji proban zlát, naj bogat gratas i oblecsi szi belo odevalo, naj sze ti ne vidi szramota tvoje nágote i z ocsnim vrásztvom szi namazsi ocsi, ka bodes vido. (Szkriv. raz. III. 15—18).

Vidite lübléni cstevci, kak sze zameri eden mlacsen cslovek drágomi Zvelicsiteli. Vü ga scsé plünoti, szvojih lamp, to je niti imena njegovoga szi nescse na jezik vzéti, kabi sze molo za njega.

Vrásztvo proti tomi nevárnomi düsevnomi betégi je csasztenje lüblenoga szrca Jezusovoga :

To szrcé je tiszti zlát steroga mlácsen more od Jezusa dobiti, naj vu dobrih deláj bogát posztáne; to szrcé má vu szebi beli oblecs, steroga szi mlacsen more na szébe vzéti, ka ne bode golo düso kázao Jézusi, oblecs szo mi loscse toga lüblenoga szrcá. Jézusovo szrcé má tiszto vrásztvo po sterom mlácsen pregledne i previdi, ka ne hodi po právoj poti, ka szo njegovi máli grehi veliki, ka szo njegova dobra dela nikaj ne vredna, i to vrásztvo je rana Szrcá Jezusovoga.

Csaszti, zato drága düsa Iezusovo szrcé, proszi je, naj ti dá gorecsnoszt, naj ti v kraj vzeme mlácsnoszt, zrácsáj sze vnogokrát vu njegovo globoko rano, oh veri mi, ne bos dugo mlacsna, pohitroma sze vuzsgé tvoje szrcé, ár on ogenj lübezni steri v tom szrci gori, vszako escse tak mrzlo szrece pódezsgé, naj je szamo odpremo i ogenj njegov k njemi püsztimo.

Jezus je obecsao to, zgoditi sze more to. Pa sze tüdi zgodi to. Ne mi trbe dalecs po szveti okoli hoditi, naj eden zgléd pred vasz posztavim vu sterom sze je to obecsanje szpunilo. Vi szami lübléni cstevci, vnogi med vami szte te zgléd. Vas zsitek je szvedók, ka Jezus zdrzsi szvoje obecsanje, ár vi vszem, ki szo vasz prlé poznali, gda szte escse mlácsni bili, poszvedocsite, ka szte zse gorécsi posztanoli, i vi ki szte zse prle gorécsi bili pa escse szvetese zsvete.

Po kom sze je to zgodilo? Po szrci Jezusovcm. Gda szte sze z gresnoga szna prebüdili, gda szte szpoznali, kak neszrecsno szte prle zsvieli vu necsisztoszti, pijanoszti, poszvetnoszti i drügh lagofinaj te szte goriszkricsali i britko zdihavali. I ovo v tom zsalosztnom sztáni

szte szpoznali Jezusovo szmileno szrcé, knjemi szte sze obrnoli, nje vszaki den na pomocs zezavali, njemi na csészt vecskrát k szvetomi precsiscsávanji sli i ka sze je zgódilo? Bojaznoszt je preminola z vasega szrca, dūsa vam je mocsna grátala, vola sze vam je okrepila i z batrivnosztjov szte sze zacséli vojūvati proti lūdomi dūhi za Jezusa, za dūso nemrtelno. I gratali szte pobožsni, ki szte prle mlácsni bili, i posztanoli szte popolni, ki szte prle pobožsni bili. Jezusovo szrcé vam je to pripomoglo.

Vnogi cstevci nasi lehko to poszvedocsijo i da bi vszimogli to poszvedocsiti, je veliko zselenje Szrca Jezusovoga.

Srcsen.

Na szvetoj zemli.

1. San Giovanni.

Potom, ka je Maria vu utrobi proprijela szvojega szvetoga Sziná, na drūgi den je sla szvojo sznorodnico pohajat, stero je Bog na to odebrao, naj, csi je li sztara i nerodna, szvetoga Ivana krsztitela porodi. Oszébet je bila ta blazsena zsená, stera je z Zachariasom pri Juda bregi vu Karem varosi prebivala, steri varas sze dnesz za Sau Giovanni ali Ain Karim zové. Eto szlednje ime je zadobo od vretine, stera je poleg varasa bila. Té varas je dve i po vūri dalecs od Jeruzsálema. Preci dobra i prijetna pot pela prek Juda brega, po steroj sze je po recsáj szvetoga evangeliuma tūdi Maria pascila proti Karemi. Na poti cslovek szrécsa v modro oblecsene zsenszke, stere drva ali szad na glavi neszejo na jeruzsálemszki plac. San Giovanni na ednom bregi lezsi, steroga máli i véksi bregovje okoli vzemejo. Nizse szo pa z figovim dreyjom zagrajene gorice. Váras szam je zamázaní, kak várasje vu Palesztini z náj véksega tála, na vulicaj divji pszi i na po nága deca sze grizéjo.

Na ednom kráji brega kloster szvétoga Ferenca pozdrávla potnike i romare. Pascimo sze vu klosterszko

cérkev. Poleg sztarinszkoga gucsa na meszti Zachariasove hizse sztoji. Tü je te vküpprisla Mati bozsa z szvétoz Ozsébetov. Ki vu szvojem szrci edna csütenja noszijo, oni sze tüdi zbivajo i eden drügoga hitro razmijo. Dve matere szo sze pri tom pohájanji po nazvesztsávanji szvétoza Dühá tüdi vcsaszi zarazmile.

Gda bi Ozsébet pozdravila Marijo, i ona tüdi csütıla szád szvoje utrobe, etak zkrisci gori: „Blázsená szi ti med zsenámi i blázseni je szád tvojeza tela! Odke je to, da mati mojega Goszpoda pride k meni? I blázsená szi, ki szi vervala, ár sze punijo vsza ona, stera szo tebi povedana bilá od Goszpoda.“ Na to je szpevala nasa Velka Goszpá ono lepo hválódávajocso peszem, „Magnificat“ stero szlugi szvéte materé cérkvi vszáki dén molijo. Z tov imenitnov peszmov je dála na znánje szkrovnoszt szvojeza materinsztva, i vizzoko pozvánje: „Zvisáva dűsa moja mojega Goszpodna. I veszeli sze Dűh moj, vu Bogi Zveliciteli mojem. Ár sze je zgledno na poniznoszt szlűsbenice szvoje: ár ovo! od eti máo blázseno me bodo pravili vszi národje. Ár je vcsino meni velika, ki je zmozsen: i szvéto je imé njegovo. Milosztivnoszt njegova je pa od roda do roda: steri sze ga bojijo. Vcsino je zmozsnoszt vu nárocsaj szvoji: razegno je gizzdáve vu mislenji szercá njihovoga. Doli je djáo zmozsné z sztolca, ino je zviszo ponizne. Lacsne je napuno z dobrotami; bogáce pa odpűszto prázne. Prijao je Izraela, szlugo szvojeza: szpomenovsi sze szmilenoszt szvoje. Kak je gucsao k ocásákon nasim: Ábráhámi i szemeni njegovomi na veke.“

Na etom meszti, gde sze tá csűdna zgodba zgodila, stere szpomenek juliusa 2-oga na dén szrpne Marie szveti szvéta mati cerkev, je zse vu prvoj sztotini edna cérkev sztála. Porűsili szozo neprijátelje ali krsztcsanszki vojáki szo jo znovics gori zozidali. Zdaj je ta naj lepsa cérkev réda szétoga Francisca na szvétoj zemli. Stiri kikklati sztebri jo na tri tále razdelijo. Pred szvetiscsom dve podobí, podoba szvétoza Ferenca i szvéte Kláre sztojita. Velki oltár podoba bozse materé, szvéte familie i podobe roditelov szv Ivana krsztitela kincsajo.

Od szevernoga krája szedem sztub pela k ednoj pecsinszkój votlini, gde vnogo lampasov gori. Eden lepi marmor oltár sztoji v njoj, odszpodi szo ete recsi napi-

szane: „Tű je rodjeni szvėti Ivan krsztiteo“. Vu etoj votlini, k steroj je hizsa Zakariásova zozidana bila, sze je narodo náj véksi prorok, széti Ivan krsztiteo. Z pobožsnim szercem proszijo tű verni romarje szvétoga Ivana krsztitela, ki je do szvoje mantrniske szmrți glászo potrebnoszt pokore, náj szproszi za nász tűdi ono milosceso, da z právov pokorov zadobimo odpűscenje grehov.

Pod San Giovanni je edna mála dolina, stero edna vretina: vretina blázsene device poleva i njoj da rodnoszt. Za vretino blázsene dévice jo záto zovejo, ár je blázse — na devica tűodnet noszila vodo vu Zachariasovo hizso, dokecs je tam sztanűvala. Kak varaske zszenszke escse dnesz, tak je tűdi ona vu lonci noszila vodo szvojoj lűb-lenoj rodbini. Oh kak szrcsno pėldo je podála kralica nébe i zemle, gda je vu szvojoj poniznoszti okoli szv. Ozsėbete duznoszt (dela) szlűzsbenice oprávlala. Od vretine međ cvetecsimi ogradi pela pot k onoj kapeli, stera je na szpomenek pohodjenjá Márie posztávlena bila, stera kapela na letesnjom sztanűvanji Zakariasza sztoji.

Niki to právijo, da je tű prisla Maria vkűp z Ozsėbetom i tű szpevala peszem „Hváli dűsa moja“. Dvą oltára szta vu toj kapeli. Od notrihoda na levom sztráni sze edna votlina dá vidit. Napiszek nam raztolmacsi, ka znamenűje. Gda je Herodes malo deco moriti dao, vu toj votlini je szkrivala te Ozsėbet, kak právijo, szvoje dete.“ Vu zadnjem táli kapele je vretina blázsene dévice Márie. Tűrki, ki szo vu toj dolini ober vretine cėrkev zozidali, szo steli to vretino podkopati i vu drűgi kraj odpelati, ali escse vu dobrom csaszi szo je gorizaderzsali.

V San Giovanni je vredno escse imenűvati od Siona imenűvani nűnszki kloster, steri k jeruzsálemszkomi klosteri szlisi. Tű je mro imenitni i szvétoga zszivlenja mozs Balisbonne Mária Alfons, koga je z zsidovszke vere száma Mati bozsza pripelala v Riműi vu jedino zvelicsanszko szvéto mater cėrkev. Mro je 1884. május 6-oga.

Vu njegovoj hizsi escse dnesz itak vsze tak sztoji kak je bilo vu vűri njegove szmrți; escse na szteni bodocsi kalendár tűdi te dén kázse. Vu klosterszkom ogradi sztoji podoba Nevtevene Device Márie na njegovom grobi.

V San Giovanni vu izhoda kraji escse dnesz kázsejo ono votlino, stera je prvo pribezsalisce bila szvetoga

Ivana krsztitela. Vu votlini dva metra dalecs je vretina, stera okoli i okoli vsze poleva. Na zahodonom kraji edna mála arabska obcsina lezsi. Malo bole na levi kráj sze drevje da viditi, to je ono meszto, na sterom je, kak lüdsztvo gucsi, vu boji szpadjeniva dvá machabeusa telo eden csasz pocsivalo. Püsztinszko meszto je to. Tü sze zglászila zmozsná recs szvétoğa Ivana krsztitela: „Bog sze priblizsáva, pripravljajte njemi pot, zsalüjte vase grehe.“ Tak da bi escse dnesz napunile ete recsi ono dolino, gde je Beit Anina vretina.

Blázseni je romar, ki szí k szrí vzeme ete recsi pokoro glásznika. Oh dabi mi tüdi, ki vu dühi na szvéta meszta San Giovanni potüjemo, pred ocsmi meli opominanje szv. proroka! Oh da bi G. Bog po njem geno nasa szerca, náj bi sze jokali, szkuzili za naso nezahválnoszt i za nase grehe z sterimi szmo nasega Bogá i Goszpoda telkokrat razzsálili. Oh odicseni Ivan, proszi za nász pri blázsenoj Devici, náj vzeme nasz pod szvojo obrambo da, kak ti, tüdi mi brezi greha zshivemo i merjemo Amen.

Dober prijatel.

Marijino meszto.

Pa takse tüdi je?

Je, dalecs, isztina, nego li je, v Prednjoj-Indii; nego z perotami mislenja hitro lehko ta zletimo. Pa nam je vredno ta idti zse za toga volo, ar tam vu „Marijinom meszti (varasi)“ poszebnó naredbo missionarszke delavnosztí náidemo.

Vu celój Indii (to je jüzsní tao Azsie) 300 million lüdi zsive pa szo szkoro vszi poganje. Med temi 300 millionami je 25 million tak zvaníh brahmanov, sterí szo najveksi plemenitasje etoga drzsanja. Za volo njihove indasnje zmozsnosztí i vucsenosztí szo vu velkom postenji vu celój Indii, pa za to tüdi scse dugo let osztanejo ti

prvi szvoje domovine tak, ka 300 milion indiancov de escse duga leta nje poszlúhsalo i naszledúvalo. Ka teh scsejo i za dobro szpoznajo, to sze tam dozdej vszikdar godi, tak ka anglezska vlada, stera je te lepi tao zemle pod szvojo oblaszt szpravila, sze vu vszakoj odredbi na brahmane naszlanja.

Ár pa to tak, misszionarje katolicsanszki sze túdi mocsno trúdiyo, kak bi mogli ete plemeniten rod najob-prvim v katolicsanszko szv. matercerkev pridobiti.

Ednoga brahmana na pravo vero obrnoti je doszta zsmecse, kak drúgoga indusa, ár szo brahmanov navade i vszakdenésnja oponasanja tak vkúpzasztsena z poganszkov verov, ka szo brahmanje sze vszikdar bojali, ka csi bi steri brahman katolicsanec posztano, te ne bi mogeo vecs brahman osztati, nego bi mogeo sze vu nizsisi red lúsztvá sze zniziti.

Ali, pomali je zato miloscsa szv. Dúha li prehodila nisterih brahmanov szrca, zacsetek je vcsinjeni, pomali szo szpoznali nisterni z njih, ka szvoje navade zvúu pogan-szke vere lahko obderzsijo, csi li krsztsenicje gratajo i zdaj zse vnogi z njih proszijo szv. krszt poszebnó z onih, ki vu visise sole hodijo pri jezuitaj v Bombay-i i Tric-inopoliszi.

Zdaj je szamo to potrebno, naj ovi indianci túdi szprevidijo, ka ete dvoje recsi: krsztsenik i brahman szta ne naszprotnivne, nego ka sto lahko grata krsztsenik i poleg toga lahko brahman osztane. Ár csi to lúdsztvo ne szprevidi, te do v krsztsanszko vero szamo szpodnjési rédov proszti lúdje notri sztopali i poleg toga de sze nasa szv. vera zametavala, kak taksa, stera je ne prilicsna za vszakoga csloveka, nego szamo za kodise.

Pa naj sze to szprevidi, za to morejo brahmanje, ki szo zse krsztsanszki, dale tak zsveti, naj niksega obcsinsztva neimajo z lúdsztvom pozadnjesege réda. Na sztanúvaje, jelo, pilo, obleko gledocs sze more poleg navade i naprejpisanja brahmanov nosziti, vu kom je ete red ne szoprotiven katolicsanszkoj veri. Na priliko: Eden brahman ne szme z drúgim vkúp na ednom sztaniscsi prebivati, szamo z brahmanom; ne szme drúgo jeszti, szamo, ka je brahman kúhao, ne z takse poszode, stero

je cslovek drūgih, nizsisih redov v rokoj meo, ali gledao szamo i. t. d. To je pa ovacsi njim ne mogocse obrdzsavati szamo tak, csi okrsztseni brahmanje poszebna sztanūvanja majo i meszto, kde szami brahmanje prebivajo i kde sze ne imajo bojati, ka „necsiszti“ posztanejo od lūdih drūgih redov, csi bi z njimi vkūp mogli zsvieti, gucsati, jeszti, moliti i t. d. Pa to je tūdi potrebno zato, da je njihova poganszka rodbina ne de preganjala.

Za to szo misszionarje za krsztsanszke brahmane edno sztaniscse szpravili. Kūpili szo naime edno zemlo, mali varas szo zozidali na njoj ino szo eto meszto, kak zavitje brahmanov i njihovoga povrnjenja fundament, na csaszť bl. D. Mariji, kak obladvici vszeh krivic, za Toppu st. Maria, to je za meszto Marijino imenūvali.

Eto velko delo je po taksem pod obrambov bl. D. Marije zacsnjeno.

Jako lepo popise eto meszto eden missionar etih brahmanov.

„Ne szam szkoro mogocsi popiszati tiszto csūtenje, ono nebeszko mirovcino, stera szrce csloveka v etom meszti szpreobrnjenih brahmanov napuni. Nikda je eti gola zemla bila z nisternov kokusz-palmov ino z tremi mālimi mlakami, dnesz je pa tū z sztenami obdano, na dva tala razdeljeno meszto, steriva dva tala eden lepi trg razlocsi.

Zahodni tao je „Brahman-vulica“, stero niszike, stirkūklaszte, bele i jako csiszte hizse obdavajo. Vu hizsaj pohizstva nega, szamo rogosz sze razpresztre na tla po nocsi. Na tisztom meszti, kde poganje vu szvojih hizsaj navadno kaksega krivoga boga szteber majo, je tū podoba bl. D. Marije. Vu hizsaj onih, ki szo szvojih sol escse ne zvršili, sze csaren leszeni sztol naide z knjigami obterseni, vise njega na szteni pa medeno razpetje viszi; tak sze nam tū vidi, kak csi bi med pūsztsavnikami hodili. Pred vszakov hizsov je eden mali, z szlamov pokriti trnac, ali zasztrezs, za hizsov pa dvoriscse.

Izhodni tao etoga Marijinoga meszta pa vu treh redaj ma hizse z dvema vulicama za tak zvane „szudra“, steri szo te drūgi red prebivalcov Irdije, steri red vcsaszti

za brahmanami sztoji na imenitnoszt i postenje gledocs. Na szredi etoga dvojega preszeljenja kapela sztoji, vu ster-
roj sze krcsenicje vszaki vecser k molitvi naberejo i zsen-
szke krsztsanszke vszako ütro szv. krizsno pot molijo. Ne je velka ta kapela, szamo 30 lüdih ma meszto v njoj. Pred tov kapelov vüne na trgi sze igrajo deca i mlajsi kak indri po szveti.

Od szeverne sztráni ozdalecs szkoz tmicsno-zelenoga lisztja kokusz-palm sze vidi, kak szpomín zavrzsene pre-
minocsnoszti, velka, na pecsino zozidana pagoda Sziva boga, koga tam poganje za szvojega majo i csasztiyo. Od zvüna sztene etoga meszta szo pa zamazane, ropota pune vulice varosa, szamo tü je tihota, mir i pocsinek . . .

Ednok szam z pagode (z poganszke cerkve) priseo zraven szem vu eto meszto, vu vühaj mi je escse brnela divja igra krivo vküpnastimani poganszkih instrumentov, stero szam tam gori mogeo poszlühsati. Kda szam v ete „ograd bl. D. Marije“ notrisztopo, oh, kama drügi kep je to tü bio, kda szam ovarao od blazsensztva szijajocsa lica brahmanov mojih ino szladki szmeh na obrazi, steri je szvedocsansztvo teskoga, ali zse presztanoga boja za szvojo krsztsanszko vero ino zdaj zse szpravljeni düsni mir! — Tak zsmetno mi je, kelkokrat szam prisziljeni eto meszto zavrzsti ino med narod poganszki, vu grehe i csarobnijo potopleni idti!

Na ednom drügom kraji Tricsinopolisza, vu szenci prednje cerkve poganszke szo escse nikaj drügoga nasztavili misszionarje, stero je kakti nadelavanje „Toppu st. Marie“ ino tao toga. To je pa meszto za brahmanszke dovice. Pod zvünesnjim losom szramezslivoga postenja je vu indszkom obsinsztvi sztrahovitna pokvarjenoszt jákosztih szkrita. Najneszrecesnesi darovje ete pokvarjenosztí szo pa tak zvane dovice, ete detecse dovice, stere szo cservje brahmanszkoga réda. Navada je naime v Indii, ka deco sztarisje zse vu 3—4-tom leti zarocsijo. Csi taksa zarocse-na deklica merje, te szí decsko lepo drügo zarocsnico poiscse, csi pa decsko merje, te dekla, stera z njim zarocse-na bila, neszme k mozsi, nego „dovica“ osztane szvoj celi zsiték; zvün toga vnoge pravice szlobodno vzsivajo drüge zsene, sterih pravic ete detecse dovice ne imajo.

Takse poganszke dovice sze te, kda odrasztejo, navadno vu krilo greha vrzsejo. Racsun njihov je tak velki, ka poleg szvedocsansztva kath. misszionarszkich oglasznikov je vu leti 1881-om 57,000 taksih dovic bilo, stere szo od 10 let mlajse bile.

Za odszlobodjenje etih dovic je pred nisterih letaj kath. lübeznoszt obrambo naisla. Hizse szo eti zozidali, kde takse dovice z brahmanszkoga reda pod veditelsztvom nün lahko zsivejo mirno i od hüdobnoga szveta neznano i csi ravno steri mladi brahman te scse edno takso „dovico“ za zseno vzéti, njemi jo dajo — navadno zse katolicsanszko, ar sze tü pri nünaj vsze vucsijo naso szv. vero ino sze dajo okrsztiti. Ete, prvo vu greh vrzsene neszrecsne dúse sze zdaj dobro csütijo vu szvojem miri ino szo zahvalne Bogi za miloscso, ka je vu toj tihoti za nje po szlúzsabnicaj szvojih, katolicsanszkich szesztraj, njim taksi dom szpravo. Ti vucsenesi i bogsega premislavanja vczeni poganszki brahmanje szo tüdi szrecso zseleli misszionarom „Meszta Marijinoga“ za to miszeo, ar sze je zse szamim prevecs vidla vnoga hüdobija, stera sze je po taksih neszrecsnih „dovicaj“ godila, kda szo gorodrasztle.

To je pa dvoji haszek za katolicsanszko vero. Ob prvim vnogo dúš sze tak resi za Boga, ob drügim pa, ar mladi brahmanje, csi krsztsenicje posztanejo, ne dobijo navadno zsene iz poganszkich bramanov hcseri, za to pa zdaj z etoga klostra sze tüdi lahko ozsenijo, kde szo dekle katolicsanszke i brahmanszkoga reda i tak nasztanejo nove katolicsanszke brahmanszke rodovine, stere sze zse lahko vö preszelijo med pogane vu szvoje hizse ino pokazsejo z szvojim zsvljenjom, ka katolicsanszka vera ne zadrga brahmanszkoga zsitka.

Zsalosztno je — pise proti konci te misszionar — ka scse zdaj delo jako zsmetno ide. Zacsnjeno delo je vnoge pomocsi potrebno, csi scsé sztalno biti. Najobprvim je etomi meszti obilna bozsa milosztza potrebna, ob drügim pa eden velki goszpodar etoga szveta: penezi.“

Tak pise ete misszionar, ki sze je podao na dalesnji szvet, naj bi tam glaszo vero Krisztusovo ino razsirjavao szvetloszt njegovoga evangeliuma ino pomagao Bogi, kak njegova sker, kem vecs dúš vu nebo szpravlati ino dopunjavati kralesztvo bozse.

Escse vecs kak 700 million dűs je na zemli, stere szo szvetoga krszta ne dobile, stere vu temi pogansztva zsi vocse nevejo, kak szladko je bremen Krisztusovo, kak lehki je njegov teher! Kda sze szpuni ednok, ka de na etom szveti vsze poznalo Jezusovo szvűto ime, ka de vsze csaszűilo milo mater Marijo? Bo zse, nego naj prle bo, csi z mosnjov nemoremo, koncsi z vrelov molitvov poponavljamo od dneva do dneva recsi „szveti sze ime tvoje, pridi k nam kralesztvo tvoje“, naj sze siri kralesztvo bozse na zvűnesnje tűdi, naj vszi szpoznajo pravico njegovo ino dicsijo njegovo szv. ime. *Presztavo (bi.)*

Glűszi z doműcsih fűr i z celoga szveta.

Nase sztare cerkvene peszmi.

Zdrava zdrava bojdi . . .

Zdrava, zdrava bojdi Divica Maria,
Ka szűi nam Krisztusa Jezusa rodila,
Ki je nűsz gresnike na krizsi odkűpo,
Da je on na krizsi szvűto krv vűsztocso.
Proszi ga Maria za one szűtrasne moke,
Naj nam ne dű, priti vűrajzse szűtrasne roke.
Vidis oh Marija preciszűta Divica,
Kak prot' nam setűje vsza szűla peklenszűka.
Ka da bi nűsz tűzsne v grehi ocsernila,
Vu pűkli vekvecsnom goreti vesinila,
Ah ti nűsz brani preszűladka Maria.
Da nűsz satan vűrajzsi v pekeo ne zapela,
Vűjdnű vnocsi prinűsz Maria prebivaj!
Na nase dűsice veliko szkűb noszi.
Mi sze vtebi vszűkdűr Maria vűpamo,
Zűto te na pomoc vszi zdaj zezűvamo.

Dabi Tebé Mati Bozsa nebi meli,
 Na pekeo bi mi vszi na veke szpadnoli.
 Oh ! Blázsena vőra, vkoj szi sze rodila,
 Ár szi nász gresnike vsze odszlobodila.
 Záto krscseniki vszi sze veszelimo,
 Precsiszto Mario ponizno dicsimo.
 Kikoli v Marii vűpanje posztávi,
 Maria ga nigdár bogme neosztávi.
 Záto jo mi kszebi ponizno zovimo
 Te jo zcsisztim szrcom vszi etak proszimo:
 Proszimo te mi vszi oh szladka Maria !
 V tisaj sztrahsno szrdo tvojga szvétga Szina.
 Da nász ne kastiga z kűgom, gládom, voinom
 I z onom peklenszkom vekvécsnom kastigom.
 Neg'da nász darűje zdrávjom i veszéljom
 A po szmrți páli zdűsnim zvelicsanjom
 Kama nász pripelaj ocsa Bog Nebeszki
 Jezus szin tvoj drági z Szvetim Dűhon. Amen.

Oh Maria . . .

Oh Maria Bogárodica, Rozsa szkrovnoszti
 Ka v ográci Solamonovom precvela jeszi.
 Podejli nam tvo milosceso Deiva Maria, premilosztivna
 Oh Maria. Kamura puna bozse miloszti
 I poszoda Szvétoga Dűha szi ti kreposzti.
 Podejli nam
 Oh Maria ! vszemi krscsansztvi ti szi obramba
 I országi vogrszkomi ti Mati vűpanja.
 Podejli nam tvo milosceso Deiva Maria premilosztivna.
 Oh Maria ! velika Dika Jeruzsalemzska
 Pokoj jeszo lűdém odprta vráta nebeszka.
 Podejli
 Oh Maria, tebé gresniki milo glédajo
 Sziromácke, zmozsna goszpoda te zezávajo.
 Podejli njim
 Oh Maria ! tebé potinci milo zovéjo
 Betezsniki ino vozniki trno proszijo
 Podejli njim

Oh Maria! tebé postűjo vszi redovníki
Ka njé csuvas vu njih csisztocsi i vszi hizsniki
Podejli njim . . .
Oh Maria! zátó poszlűhni nase molitve
Ki sze tvojmi milosztivnomi Lici naklánjamo.
Podejli nam . . .
Oh Maria! bojdi ti hvála, dika postenjé
Za vsze tvoje, ka známi csinís dobrocsinenje.
Podejli nam tvo miloscso Deiva Maria premilosztivna.

Amen.

Obe szta z szebestjanszkoga rokopiesza) vzétive. Isztina ka ne tecséta gladko, koncsne recsi szo tűdi ne poleg neprejpisza pesznikov vkűp glaszne, ali da je dűh te dvoje proszve peszmice csiszta detinszka lűbézen do lűbléne nebeszke Matere Marije, rad dam meszto v nasem liszti za njidve. Te drűge vizsa sze je tűdi ohránila.

Klekl Jozsef.

Talijanszko. Pred pár letami je eden dűhovnik Jezusove Drűzsbe v Napoli na Talianszkom miszion drzso. Da je lűszlva vnogo bilo i v cėrkvi szo ne meli presztora, zátó szo predge vűne na ednom pláci bile. Bila je pa tam poleg edna hizsa, vu steroj szo obesinszke grehsnice prebivale. Té grehsne dekle szo sze vű na obloke glaszno szmejale i tak szo mesale predgo. Miszionar je proszo na vsze, ka je szvėto, naj ne delajo szpáke. Ali vsze je zaman bilo. Na ednok vsze tiho gráta vu onoj hizsi i med lűsztvom je viditi gibanje i csűti sepetaaje: „Katarina je mrtva“.

Dühovnik to tüdi csüje ino etak právi lüsztví: „Zdaj pa hodge z menom, ka mo vidli, csi je za isztino mrtva“. Na to je dühovnik z lüdmí notrí so vu ono hizso; i na szrteli je zaisztino edna dekla mrtva lezsala. Dühovnik sze je prigno k njoj i glaszno je szkricso: „Katarina, povej nam, gde szí? Ali niksega odgovora je ne bilo. Escse dvakrat je pitao tak miszionar. Na trétje pitanje mrtvec odpré ocsi i z sztrahsnim glászom odgovori: „V pékli szam!“ Po tom znovies zapré ocsi i mrtva je.

To je isztinszka prigodba, stero je vecs szto lüdi h vidlo i csülo i steri escse szkoro vszi zshivéjo.

„Vu steroj vöri ne miszlite, teda pride Szín Cslovecsi“ i pozové vasz na szodbo!

Rednikov odgovor.

Vszem. Szrcsno proszim viszoko postüvane dühovnike, naj dug za liszte notriztérjajo i peneze notrí odposlejo do konca toga meszeca. Sztroske postne pri prekjemánji knig i odposílanja penez imajocse szí proszim, naj vsze dolizracsunajo.

Dári za szebescsanszko cérkev.

Tisinszka fara.

Z Krájne:

Kor. fl.

Klekl Treza	— 40
Mekis Ana	— 40
Püvar Matjas	— 20
Püvar János	— 20
Gombóc Maria	— 40
Skrilec Maria	— 20
Küzma Ana	— 20
Marics Matjas	— 24
Marics Vince	1 —
Kreft Anton	1 —
Marics János	— 30
Bojják Stevan	1 —
Ciglar Stevan	— 20
Kosz Treza	— 60
Küzma Verona	— 30
Sostarec János	— 30
Klekl András	1 —
Kosz Treza	— 20
Gomboc Stevan	2 —
Klekl Stevan	1 —
Gomboc Matjas	2 —
Gombos Ana	2 —
Gomboc Treza	— 40
Sostaréé Zsuzsa	1 —
Sostarec Matjas	2 —
Kühar Maria	— 40
Klekl András	1 —
Horvát Ivan	1 —
Cservék Antonia	— 40
Mácsék Treza	— 20
Bertalanics Mihál	1 —
Vidovics Maria	2 —
Fliszar Nana	— 60

Vküp . . 25 14

Z Gederovec:

Kor. fl.

N. N.	2 —
Edsiid Jozsef	1 —
Csergoli Rozália	1 —
Gibicsár Matjas	3 —
Skrabán Franciska	3 —
Gibicsár Treza	1 —
Koszednar János	— 20
Idics János	— 40
Sinko Leopold	2 —
Erdélyi Trezia	1 —
Kosz Ana	1 —
Skalics József	1 —
Skalics János	— 40
Vucsina Stevan	— 40
Bác Anton	— 60
Skrabán Alojzius	1 —
Plachterisch Rudolf	— 40
Püvar Ana	1 —
Csontala Mihál	1 —
Küzma Jozsef	1 —
G. Hunyadi Ferd. vucsitel	1 —

Vküp . . 22 40

Z Szodisínee.

Pávar Jozsef	3 20
Kousz Maria	— 20
Kousz Ivan	— 20
Podleszek Zsuzsa	— 30
Gidér Jozsef	— 40
Gomboc Anton	— 60
Sinko Andras	2 —
Rogan Alojz	— 40
Paizslar Ivan	— 60

	Kor. fl.		Kor. fl.
Rogacs Stevan	— 30	Domján Ivan	1 —
Vreesics Matjas	1 —	Léhko János	1 —
Podleszek Jürih	1 —	Hegedüs Matjas	1 70
Sinko Matjas	1 —	Sostarec Stevan	1 70
Dsuban Jozsef	1 —	Vküp	27 00
Lehko Stevan	1 —		
Rogacs Alois	— 40		
Kranjec Ferenc	1 —		
Ciglar Miklos	1 —		
Vreesics Ivan	1 —		
Talián Ivan	— 40		
Keréc Janos	— 40		
Marics Ivan	— 60		
Kránjec Ivan	1 —		
Fliszár Ana	— 40		
Debelák Stevan	1 20		
Vujec János	1 —		

Szledkar dái :

Fujsz Apolonija z Petánec	1 —
Kodila Regina z Tisine . .	1 —
Stevanec Matjas z Vancsavészi	4 —
Sohár Stevan z Frankovec	— 50
Cigán Ana z Frankovec .	— 30
Idics Ana z Tisine . . .	1 —
Gábor János z Petánec .	10 —
Vküp	17 80

Lübléni darovniki i nabirálci! Jezusovo Srce vam naj dá za milodäre i trüd na tom szveti miloscso, na ovom pa diko nebeszko.

Klekl Jozsef,
plebános.